LIVIDĂ-ȚI ESTE PIELEA, ROȘIE PRIVIREA

ROLAND C. WAGNER

S-a născut în 1960 la Bab-el-Oued, celebrul cartier popular al oraşului Alger care a ajuns aproape un mit, mai ales în perioada de dinainte de război şi din timpul „războiului pentru Algeria”. Întâlnirea cu Michel Jeury, care în acele vremuri era capul de afiş al Science-Fiction-ului francez, a fost capitală pentru tânărul Wagner. A obţinut de trei ori premiul *Rosny Ainé,* una din principalele recompense decernate scriitorilor SF francofoni. Wagner este autorul unui ciclu foarte alert şi captivant, „Les Futurs Mysteres de Paris” apărut la editura FLEUVE NOIR („La Balle du néant”, „Les Ravisseurs Quantiques”, „L’Odyssée de l’Espéce” şi un al patrulea volum care va apărea în curând la aceeaşi editură).

Totodată, este responsabilul rubricii SF la CASUS BELLI şi vocalist al grupului Brain Damage. Nuvela de faţa, contrar aparenţelor şi referirii din text, nu i-a fost inspirată autorului de „lupul cel rău” din basmul „Cei trei purceluşi”, ci de denumirea străzii unde locuieşte: *rue du Loup Pendu* (strada Lupului Spânzurat)…

Pe ring, în nemişcare, dansatorii înlănţuiţi îşi exhibă costumele impecabile şi feţele machiate: pupile albastre şi buze roşii, coafuri decadente cu reflexe îngheţate. Alţi manechini umani stau la masa plină de mâncăruri de care nu se vor atinge. Lumina cernută a lustrelor cu structură cristalină şi a proiectoarelor încheie

static această secvenţă de viaţă în mijlocul căreia mă mişc, observator diafan.

O femeie a rămas în poziţia dezechilibrată a celui de-al doilea pas dintr-un vals atemporal, cu braţele arcuite în jurul unui partener care a scăpat stazei. Îi ating uşor părul vopsit, cu o mână mişcându-se maşinal, până ce dispare în buclele pietrificate. Femeia surâde pe jumătate, dezvelind un şirag de dinţi sclipitori între două buze de căpşune cu desen seducător. De-o parte şi de cealaltă a capului lăsat pe spate, două pandantive bătătoare la ochi, prinse în plină mişcare, stau suspendate paralel cu solul. Rochia ei de seară, din satin alb, păstrează la înălţimea şoldurilor urma mâinii care fusese acolo în momentul când a survenit staza.

E ciudat să te gândeşti că aceste semi-cadavre sunt mai reale decât mine care, totuşi, am posibilitatea să mă mişc. Abia am părăsit sala mare a cazinoului abandonând interminabilele licitaţii de la baccara, jocurile făcute pentru eternitatea ruletei, şi acest crupier al cărui picior nu zăboveşte nici o clipă să apese pedala de încetinire a rotirii bilei de ivoriu.

Ceva pare să se furişeze la celălalt capăt al ringului de dans. Nu sunt singur. Pentru prima oară o fiinţă umană nu fuge când mă apropii. Atingând în trecere perechile aflate într-o aparentă, dar înşelătoare plasticitate, mă îndrept înspre golul vitrat deschis peste noaptea tăcută. Îndărătul unei coloane lucrate cu migală, un bărbat cu ridurile accentuate de iluminatul razant stă aplecat deasupra unei fete aproape dezbrăcată; buzele lor care aproape că se ating nu se vor uni niciodată.

Asemenea unei străfulgerări vii, cu reflexe de piele neagră, o lupoaică pare să se materializeze dinaintea mea. În această lume imobilă, cea mai mică mişcare câştigă o viteză remarcabilă. Chestie de percepţie.

Mă retrag un pas, surprins fără voia mea. Un surâs avid se desenează pe fata lupoaicei descoperind dinţi regulaţi şi ascuţiţi. Crede că a şi înhăţat prada. M-ar întrista să o

dezamăgesc; privirea ei stacojie e voalată de foame.

— Te bucuri degeaba. Eu nu sunt oaie.

— Miroşi altfel, ce-i drept.

— Nu miros deloc.

Nările lupoaicei palpită; surâsul i se şterge. Din doi paşi e lângă mine. Mâinile i se năpustesc asupra încheieturilor mâinilor mele şi i se închid în gol. Figura ei slăbănoagă se scofâlceşte încă puţin.

— Nu e nimic unde te văd.

— Sunt doar o imagine.

Lupoaica inspiră profund, făcând să-i tresalte sânii sub sweat-shirt-ul negru. De ce sunt aşa de frumoase lupoaicele? Aş vrea să o consolez, să o strâng în braţe, să-i dau carnea mea... Nu am puterea necesară.

— De când n-ai mai mâncat?

— Întrebare stupidă. (Îşi întoarce privirea. Profilul ei ascuţit se detaşează de fundalul slab luminat). Demult. (Rămâne un timp cu degetele pe faţa unui dansator. Pielea lui nu e nici caldă, nici rece. Lupoaica nu resimte vreo senzaţie termică, doar poate iluzorie; chiar vârtejul electronilor s-a oprit.) Oile sunt rare. Când te-am văzut, speram... M-am înşelat.

— Am văzut o turmă venind încoace.

Îşi întinde picioarele slăbite pe care fâlfâie un pantalon a cărui piele neagră, odată, i se mula pe forme. Ochii ei roşii, singura pată de culoare pe faţa ei monocromă, reflectă epuizarea. Sunt mirat de depresia care mă cuprinde; credeam că nu am acces decât la surogate de sentimente transcrise în limbaj binar.

— Departe?

— Prea departe ca să le mai ajungi înainte de-a muri pe drum.

Dă din cap, resemnată. Părul lung şi negru i se onduleză în lumină. Uitasem ce înseamnă viaţa, ceea ce reprezintă creaturile în carne şi oase; chiar slăbită, lupoaica e un ocean de existență a cărui prezenţă mă stimulează. Aş vrea să fiu capabil să încalc regula

non-intervenţiei.

— Mi-e somn.

— Ar trebui să fie un pat dincolo de stază în acest oraş.

Clipeşte ademenitoare. Numai că ceea ce mie mi se pare o tentativă de seducţie, ar putea fi doar o simplă reacţie nervoasă provocată de oboseală.

— Nu ştiu cine eşti, spectru afurisit, nici ce cauți aici, dar îţi mulţumesc. Eu mă numesc Sandra. Şi tu?

— Privire.

* * *

Sandra a aţipit într-un pat cu baldachin, făcând parte cu siguranţă dintr-o garnitură imperială luxoasă, de sfârşit de secol, fără măcar să-şi dea jos hainele de pe ea, ca să guste din dulceaţa cearşafurilor de mătase albă. Stând la căpătâiul ei, o contemplu, încercând să sting focul arzător din mine. Totodată, mi-e imposibil să o ocrotesc. Mă aflu în incapacitate de a acţiona; ajutorul meu rămâne virtual, exasperant de imaterial.

Oare pentru că eu însumi nu sunt viu?

Afară, valurile pietrificate ale mării continuă să moară pe un ţărm pustiu. Ochiul rotund al Lunii, a cărei strălucire o eclipsează pe cea a stelelor, nu clipeşte, nici nu sclipeşte. O siluetă se înalţă la capătul unui dig, îmbrăcată într-o rochie albă de *banshee.* Încerc să mă asigur că toate acestea nu sunt decât provizorii, că gesturile eşuate se vor termina, că timpul şi-a acordat, pur şi simplu, o pauză... În van. De altfel, de ce nu? Îşi urmează cursul, în vreme ce lupi şi oi sunt prinşi în capcana unei infame fracţiuni de secundă eternizată.

Privirile mi se îndreaptă iarăşi asupra lupoaicei care doarme ghemuită, cu părul greu lăsat pe perna brodată. Contrar celorlalte exemplare din rasa ei, pe care mi-a fost dat să le întâlnesc, ea nu s-a îngrozit nici de faptul că nu am miros, nici că trupul îmi e impalpabil. Fără îndoială, pentru că e prea înfometată ca să-i mai fie frică. N-am

putut cunoaşte eventuala reacţie a oilor; fug de cum apar înaintea lor, luându-mă drept lup.

Singurătatea mă apasă. De ce trebuie ca tocmai cea care a scăpat stazei să fie condamnată să moară?

* * *

— Ai omorât multe oi?

Se uită drept în ochii mei. Lupii au o anume putere hipnotică; chiar dacă nu are efect asupra mea, nu pot să nu mă înfior înfruntând pupilele sângerânde ale Sandrei. Reacţiile şi sentimentele mele sunt, uneori, cât se poate de umane.

— Când s-a întâmplat, eram singura persoană activă din locul unde trăiam. Am crezut că înnebunesc! Când a început să mă roadă şi foamea, am umblat după mâncare, dar n-am găsit nimic. Am găsit, în schimb, alţi doi care scăpaseră. Ne-am unit eforturile şi zile întregi am cutreierat magazinele încercând să smulgem stazei măcar o cutie de conserve… (Sandra îşi scutură capul.) Nu eram lupi. Nu încă. Dacă hazardul ar fi vrut, am fi devenit oi.

„Nu ne înţelegeam prea bine toţi trei. Ca să evit să se încaiere, a trebuit să mă împart între Marc şi Julien. Voiau să futǎ – ăsta e cuvântul – tot timpul. Cred că actul îi ajuta să uite. Dar partidele cu picioarele în aer au sfârşit prin a-i epuiza. Vezi tu, asta m-a uşurat, mai degrabă… În sfârşit, într-o bună zi, datorită slăbiciunii lui, Julien a căzut de la al treilea etaj. N-am ezitat nici o secundă. În primul rând pentru că nu ne păsa deloc de el – şi mai ales pentru că, murind, devenise *hrană”*

— Şi asta v-a transformat pe amândoi în lupi…

— Cred că prima hrană ingerată determină direcţia pe care o ia mutaţia. (Îşi ascunde fața între palme. Când îndrăzneşte să mă privească din nou, îi strălucesc lacrimi în ochi.) Ceva mai târziu, când Julien a fost… terminat, am întâlnit o oaie. Am reacţionat instinctiv. De cum i-am văzut obrajii rotunzi, lâna care-i acoperea tot corpul, am sărit pe

ea. N-a înţeles ce i se întâmplă. Cu siguranţă, nu văzuse niciodată un lup... Venise către noi, surâzătoare, fericită de a fi întâlnit alte fiinţe vii – iar noi am ucis-o! Doar mai târziu, când am descoperit o livadă în afara stazei, am înţeles că ceva se schimbase în noi. Fructele ne-au îmbolnăvit...

— Lupii nu asimilează hrana oilor. Nu ştiu dacă reciproca este valabilă.

Învârte între degete ţigara stinsă. Când s-a trezit a pus mâna pe un cartuş de Gauloises; am impresia că simte, mai mult sau mai puţin, ceea ce este încremenit şi ceea ce nu e. Să fie un aspect al mutaţiei?

— Am mâncat o bună vreme din oaie, dar când s-a terminat ne-am regăsit la fel de înfometaţi ca înainte. Marc a încercat să mă ucidă. M-am apărat. A fost oribil! Eram doi sălbatici care luptam să supravieţuim, doi carnasieri înnebuniţi de foame! Încă se mai văd urmele, uite! (Şi-a ridicat sweatshirt-ul; pe sânul stâng se vedea amprenta încă necicatrizată a unei dentiţii umane; zgârieturi de gheare, învineţite, vărgau toracele.) Unul dintre noi trebuia să câştige; eu am avut şansa să-i crăp capul înainte ca el să mă stranguleze...

— Nu ştiam că lupii ar putea să se mănânce între ei.

— Nici nu pot, replică Sandra. Am vomat. Numai carne de oaie... Când mi-am dat seama că moartea lui fusese inutilă, am pornit spre Nord. Mi-era din ce în ce mai foame... Dar continuam să merg, tot mai slăbită cu fiecare kilometru parcurs... Iar acum, mi-e frică de moarte.

— Vom pleca de-aici.

— Nu, abandonez. N-am putere să mai fac nici un pas.

— O să găsim un vehicul.

— Nici unul dintre cele pe care le-am văzut n-au scăpat stazei.

— Voi căuta eu unul pentru tine.

* * *

Velomotorul survolează litoralul cu viteză redusă. În această lume de linişte, petardele motorului par exagerate, aproape obscene. Chiar aerul le amplifică, formează ecoul, repercutând la infinit zgomotul sacadat al exploziilor înlănţuite.

Satele pe care le traversăm ne prezintă acelaşi spectacol de muzeu de ceară: copii în poziţii acrobatice, animale familiare încremenite în timpul saltului, cu corpurile tensionate, cu labele înţepenite deasupra solului, adulţi reuniţi în grupuri care aureolează uneori un nor de fum solid, nedeformat de nici un vânt. Tocmai se însera când s-a produs evenimentul. Pe alte fuse orare străzile sunt pustii sau pline de un furnicar de oameni la fel de hieratic ca valurile mării, astăzi. Acest univers nu e în totalitate mort, dar ce mai contează când ultimul lup va fi mâncat ultima oaie...

La intrarea într-un cătun, un adolescent surâzător strânge mâna osoasă a unui schelet ce zace pe pământ, îmbrăcat într-o rochie înflorată. Nu pot să nu-mi imaginez tânăra prizonieră, incapabilă să scape din strânsoarea iubitului ei, ieşindu-şi din minţi, încercând mai întâi să-i înlăture degetele pietrificate, sfărâmându-le chiar, apoi lovind cu forţă carnea rigidă, cu ochii în lacrimi, zbătându-se ore în şir înainte de a se prăvăli într-o poziţie de descurajare totală, aşteptând moartea oricum inevitabilă... De ce-oi fi tot timpul obsedat de asemenea gânduri? De ce stingerea unei vieţi mă îmbolnăveşte?

Sandra păstrează cu greu echilibrul velomotorului. Cade din picioare de somn şi de inaniţie. Trebuie să găsim oi! Numai că nu putem conta decât pe noroc, cu condiţia să nu fie şi el în stază.

— Să ne oprim.

— Nu încă. Sunt oi primprejur.

— Ce-o să faci dacă vor fi prea multe?

— Oile fug de lupi, nu-i ucid.

— Nu-i mănâncă, însă nimic nu le împiedică să-i omoare.

— Atunci s-a zis cu mine.

Acest subit defetism mă face să mă zburlesc. Aş vrea să pot tulbura lupoaica, să o zgândăr ca s-o scot din apatie... Nu pot decât să urlu:

— Te-ai uitat la tine cum arăţi? O moartă-vie! Oile astea, multe sau puţine, sunt ultima ta şansă! Vei încolţi una, apoi, cu forţele împrospătate, celelalte vor fi pradă uşoară...

Strânge degetele pe mânerul frânei. Velomotorul se opreşte. Sandra întrerupe alimentarea şi sprijină vehiculul de un arbore.

— Trebuie să dorm. Cine doarme, prânzeşte, aşa se spune.

Se întinde pe acostajul drumului, constatând cu tristeţe că în firele de iarbă, în aparenţă atât de fragede, sunt tot atâtea pumnale lungi şi subţiri. Doarme deja cu capul sprijinit pe braţele îndoite, pleoapele înroşite mascându-i ochii languroşi. Sub pantaloni, picioarele au grosimea braţelor de altădată. N-am văzut încă niciodată pe cineva într-o asemenea stare de caşexie. Unde-şi găseşte energia necesară să se mişte?

Panoul publicitar laudă meritele unei reţele de măcelării. În centru e ţintuit un lup cadaveric; un ţăruş din lemn îi străbate pieptul şi suportul afişului; braţele şi picioarele îi sunt străpunse de cuie de toate mărimile; faţa strivită nu mai seamănă decât cu blidul de dat mâncare la câini. Sânge peste tot. Sub formă de pete alungite, ca titlul unui generic dintr-un film de groază. Deodată îmi dau seama că sunt chiar litere care formează patru cuvinte:

LUP SOARTA TA MÂINE

Sandra leşină, trăgând în cădere după ea şi velomotorul. Încă o dată, neputinţa mea mă torturează. Nu pot decât să aştept.

Ne aflăm într-un cartier muncitoresc, cu case din cărămidă roşie, distruse de faţadele uzinelor şi antrepozitelor. Un horn interminabil e încoronat de o

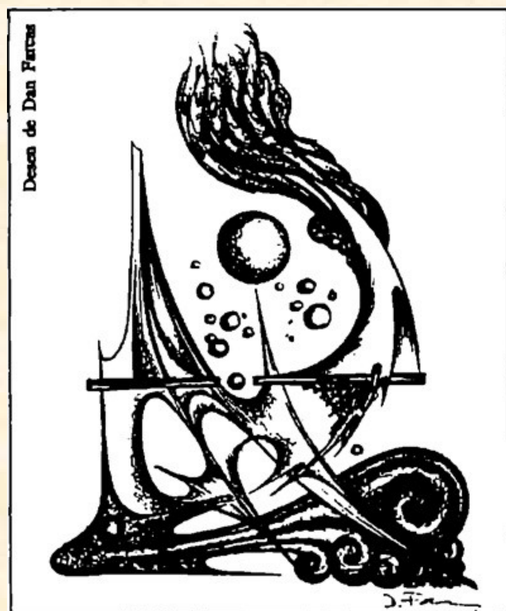
trâmbă de fum torturată, palidă pe cerul negru. Hornul se întrerupe brusc, parcă ar fi fost secţionat, această extremitate fiind singura care scăpase efectului de oprire a timpului.

Lupoaica îşi revine în simţiri. E numai slăbiciune şi disperare în ochii ei de sânge. După mai multe încercări ratate, reuşeşte să se aşeze. Rămânem mai multă vreme în tăcere. Cuvintele sunt inutile. Ştim amândoi că sfârşitul e aproape. Sandra nu mai are nici măcar puterea necesară să urce pe velomotor.

Şansa trebuie să fie şi ea în stază.

— Nu poţi rămâne acolo. Oile...

— Unde vrei să mă duc?

Violența tonului ei mă cuprinde. Oare mă urăşte? Nu, cred că mai de grabă încearcă să mă îndepărteze ca să moară singură, ca un animal rănit. Fără să-mi pierd calmul, îi arăt poarta întredeschisă a unui pavilion. Acolo, înăuntru, va fi liniştită, va putea agoniza în pace. Dar are vreun sens să-i spun? Noi comunicăm dincolo de cuvinte, iar situaţia în sine este suficient de elocventă. Frazele, gesturile, privirile noastre duc cu ele moartea, chiar dacă n-am numit-o niciodată.

Lupoaica înaintează în patru labe, parodie hămesită a animalului al cărui nume îl poartă. Se strecoară în casă. Când intru şi eu în bucătăria goală, Sandra zace pe pardoseală, gâfâind, incapabilă să meargă mai departe. Îi spun câteva cuvinte de încurajare şi trag o raită prin

proprietate. Întreaga familie e reunită în salon, privind fascinaţi la imaginea unui jucător de tenis oprit în plin efort pe ecranul televizorului.

Sandra a ajuns în culoarul cu mochetă verde, îşi târăşte acum corpul greu, în pofida faptului că e numai piele şi oase. Infinită apăsare a unui trup care-şi consumă ultimele rezerve de energie. Buzele i se confundă cu obrajii. Îi pot auzi bătăile neregulate ale inimii.

— Mă duc să caut oi.

— E inutil… O ştii bine…

— Am dreptul să încerc.

— Privire…

Am părăsit deja casa, cu o durere surdă pulsând în cavitatea stomacului meu inexistent. Cum de poate suferi o simplă imagine, ca mine? Credeam că sunt ferit de astfel de neplăceri.

* * *

Acolo unde periferia cedează locul oraşului, se înaltă un spital încă în construcţie. Unul dintre turnuri, neterminat, constituie un observator ideal. Grăbesc pasul; aş putea să mă deplasez cvasiinstantaneu, numai că în ultima vreme, şi actele, şi atitudinile mele tind spre antropomorfism. Eu doar imit omul, sunt o caricatură imaterială, obsedat de trăsăturile adâncite ale Sandrei – *lividă ți-e pielea, roşie privirea…*

Încremenesc o clipă, devenind identic acestor miliarde de manechini presăraţi pe Pământ prezentând toate lumile într-o vitrină la scară planetară. Aripa spitalului unde aveam intenţia să merg a scăpat stazei; acolo s-au adăpostit oile.

Două dintre ele ridică garda, cu puşca de vânătoare sprijinită pe antebraţ, la îndoitura cotului. Lupul mutilat nu fusese deci un avertisment gratuit. Această turmă, vizibil sedentarizată, este cea mai organizată din câte mi-a fost dat să întâlnesc, dacă mă iau după uniformele gri-bla-

nă-de-şoarece ale persoanelor, după cele trei rânduri de sârmă ghimpată ce înconjoară baza turnului şi jeep-ul la care o a treia oaie meştereşte ceva, un pic mai departe. Pot să pariez că pivniţele sunt ticsite cu materiale şi cu provizii. Sigur că au curăţat întreg sectorul. Organizate – deci, periculoase.

Câte-or fi? Cum de-au reuşit să acumuleze un asemenea stoc? Doar o persoană din treizeci de mii a scăpat pietrificării; pentru obiecte proporţia e încă şi mai slabă. Statistic, un lup are mai multe şanse de a înşfăca o oaie, decât ca aceiaşi oaie să găsească fructe sau legume neafectate de stază.

Cu toate acestea, lupoaica e pe moarte în văgăuna periferiei, în timp ce aceste oi sunt prospere şi bine hrănite!

Trebuie să găsesc o soluţie fără zăbavă. Sandra e prea slăbită pentru a-şi asigura singură subzistenta. Fără ajutorul meu e pierdută! Dar ce anume aş putea face pentru ea, eu, care nu am corp?

Copiii dau buzna din turn. Toţi au figuri rotunjoare, de miei sănătoşi. Ciudat... Până acum nici o turmă întâlnită în drum nu avea miei; îi mâncaseră lupii. Numai sedentaritatea permite copiilor să supravieţuiască. Cred că am găsit soluţia pe care o căutam.

Cu condiţia să acţionez repede, pentru că timpul trece.

Cum de pot vorbi despre timp, tocmai eu, care m-am născut odată cu catastrofa?

Desigur, informaţiile ce le deţin în memorie au fost compilate cu mult timp înaintea acestui eşec de către o parte a umanităţii – poate că fuseseră concepute tocmai pentru a preîntâmpina un asemenea eveniment – însă amintirea timpului nu aduce cu ea şi cunoaşterea.

Câteodată am senzaţia că nu memoria mea este cea care răspunde neîncetatelor întrebări ce mă urmăresc. Este ca şi cum cineva m-ar supraveghea în permanenţă şi mi-ar furniza numai elementele pe care el le consideră a-mi fi indispensabile, cenzurându-le pe celelalte.

Eu sunt nimeni, sau poate doar ceva.

Cred că această lume nu a fost creată accidental, că este vorba de un anume experiment pentru care am fost desemnat ca martor – fiind, mai precis, un bagaj care nu este al meu.

Un bagaj? Mai degrabă o povară.

* * *

Oile se simt în siguranţă. Fără îndoială că n-au mai văzut un lup de o bună bucată de vreme; cel crucificat pe afiş mirosea deja a stârv. Asta nu-mi va uşura sarcina. Adversarul meu este neîncrederea.

Trei miei se îndreaptă spre mine. E o crimă să laşi copiii nesupravegheaţi să se plimbe într-o lume ca aceasta. Mă îndepărtez repede, alunecând din umbră în umbră. N-a sosit încă vremea să mă arăt.

Mieii trec prin faţa mea discutând despre ce au de gând să facă. Vocile lor ascuţite nu se potrivesc defel cu încăpăţânarea specifică a copiilor. Nu cad la înţelegere asupra jocului pe care-l vor alege. Abia le aud pălăvrăgelile, dorindu-mi să se despartă.

Se îndepărtează, întorcându-şi fesele dolofane. Sunt sigur că Sandra ar fi salivat. Un sentiment contradictoriu mă sfredeleşte, orbitor. Aceşti copii reprezintă viaţa, însă lupoaica e vie şi ea. Oare am dreptul să aleg, să mă substitui destinului? Au aceeaşi valoare existențele? Dilema mă torturează. Cine, Sandra ori unul dintre aceşti miei, e mai îndreptăţit să trăiască? Nu mă pot decide. Să am, deci, conştiinţă?

Ajunşi la o intersecţie, mieii se despart. Mă iau după cel mai tânăr, ai cărui obraji grăsulii îți fac plăcere să-i priveşti. Momentul crucial e aproape. Nu trebuie să mai am îndoieli. Supravieţuirea Sandrei depinde de inflexibilitatea mea.

Am apărut pe neaşteptate dinaintea copilului, ivit din neant. Tresare şi dă să fugă.

— Nu-ţi fie teamă. Nu sunt lup.

— Nu miroşi a oaie!

Se retrage, pas cu pas, căutând din priviri un refugiu. A fost învățat.

— Sunt o fantomă. Nu pot să-ţi fac rău.

— O fantomă? Aşa ceva nu există, e o prostie!

Cea mai mare parte dintre vechile mituri au dispărut odată cu oprirea timpului; a rămas doar frica de Lupul cel Rău, regrupare a tuturor angoaselor. Îmi amintesc de o turmă de oi pe care am putut să o observ fiind invizibil. Găsiseră un vechi proiector Super 8 şi urmăreau în fiecare seară *„Cei trei purceluşi”* din pur masochism.

Am mizat pe asta. Fantomele nu-i mai sperie pentru că ele nu mai sunt asociate cu noţiunea de pericol. Întind o mână către copilul nehotărât.

— Încearcă să mă atingi.

Timid, întinde o mânuţă, gata să o ia la goană dacă aş face o cât de mică mişcare ameninţătoare. Degetele lui durdulii trec prin imaginea mea la fel ca prin aer. Frica dispare.

— De ce nu pot să te ating?

— Pentru că nu sunt aici.

— Atunci, unde eşti?

— Niciunde...

— Şi ce face o fantomă?

— Dă cadouri.

Are o mutră bănuitoare.

— E sigur că-i aşa?

— Dacă-ţi spun.

— Ai unul şi pentru mine?

— Am. Unul superb. Numai că trebuie să vii cu mine.

— Nu poţi să mi-l aduci?

Ridic mâinile, cu palmele în aer, încercând să abordez expresia cea mai inocentă posibil.

— Nu pot să prind nimic cu ele.

— Şi e departe, cadoul?

— Nu, un sfert de oră pe jos.

— Mergem?

* * *

— Mă aştepţi aici, da? Mă duc să văd dacă nu e vreun pericol.

— De ce-ar fi?

— Nu se ştie. Cadoul l-ar fi putut găsi un lup…

Intru în casă. Îndoiala e tot acolo, obstinată. Nu mă pot împiedica să simt o afecţiune paternă pentru miel. Dar sentimentul meu pentru Sandra e mai puternic decât orice. Trebuie să trăiască.

Zace pe coridor, inconştientă. Mişcarea neregulată a pieptului îmi dă certitudinea că încă trăieşte. O chem în şoaptă. Pleoapele ei buhăite se ridică deasupra unei priviri goale care prinde viață puţin câte puţin, în timp ce eu continui să-i murmur numele. Mă recunoaşte în cele din urmă, încearcă să se aşeze, dar se răstoarnă pe spate, fără voinţă.

— Privire… Te-ai întors?

— Am carne pentru tine.

— *Carne?*

Stă în genunchi, sprijinită de o mobilă care se clatină. Eforturile pe care le face ca să se ridice îi deformează oribil trăsăturile. Urâţenia ei mă înspăimântă. Ceea ce am dinaintea mea nu mai e o femeie, ci o fiară, un carnasier înfometat. Mă întreb dacă am făcut alegerea cea bună. Cât de mult aş vrea să nu mai am îndoielii

— Am momit un miel încoace.

— Unde-i?

M-a întrerupt, orbită de proximitatea hranei. Un fir subţire de salivă i se prelinge pe maxilar. Reflex pavlovian.

— În grădină.

Se clatină pe picioare până la uşă. Pentru a mia oară mă întreb unde găseşte forţa să se deplaseze. Corpul ei nu e decât o carcasă goală, puţin prea mare, flască, plutind pe un schelet gata să se prăbuşească în colb.

E afară. Ochii ei înghit privirea copilului; în pofida groazei, acesta nu poate fugi. Sandra se năpusteşte asupra lui, cu dinţii descoperiţi. E, într-adevăr, o fiară. Prinde mielul şi e gata să-i strivească gâtul între colţi...

— Pleacă!

I-a dat drumul şi l-a împins cât a putut de departe. Picioarele i se înmoaie sub ea. Chircită pe pământ, înjură copilul, îl imploră să plece. Mielul nu pricepe ce i se întâmplă. Rămâne pe loc, imobil, cu faţa transfigurată de frică.

— Hai, cară-te, cretinule!

Sandra sare pe el, se prăbuşeşte din picioare. Unghiile ei sfâşie braţul dolofan. Copilul, dându-şi în sfârşit seama de ce se întâmplă, o ia la goană în direcţia spitalului. Va asmuţi turma. Vor veni în grup, cu puşti şi câini, să încolţească lupoaica şi s-o ucidă. Apoi se vor asmuţi asupra cadavrului ei, odioşi cum sunt.

— De ce-ai făcut asta?

— Era un copil...

Vocea ei nu mai e decât un murmur imperceptibil, un firicel ţinut între buzele decolorate.

— Şi acum?

— Chiar eşti insensibil? N-am putut, asta-i tot...

— Instinct matern?

— Dacă ţi se pare ridicol, ia-o aşa... Da, instinctul matern, maşină afurisită, mecanică de rahat... De-abia acuma ştiu ce eşti... Uitasem, dar mi-am amintit... Privire... Ochiul Ştiinţei... Au făcut un adevărat tapaj publicitar despre tine, *înainte*... Te crezi o imagine? Eşti mult mai puţin decât atât... Nici măcar imaginea unei imagini!

Se prăbuşeşte fără cunoştinţă, lăsându-mă singur.

* * *

E o întreagă experienţă lumea asta.

Meditez la acest nume, pe care mi l-a dat Sandra. Ochiul Ştiinţei...

Explorarea lumilor exterioare Sistemului solar, a abisurilor oceanice sau a atmosferelor planetelor gigantice era imposibilă... Prea multe probleme tehnice. Atunci au pus la punct un program fără precedent care, implantat într-un ordinator cuplat la diverse aparate, permitea proiecţia unei imagini care să joace totodată rolul unei camere de luat vederi, a unui ochi virtual pe care nici un fel de condiţie exterioară defavorabilă nu l-ar fi împiedicat să funcţioneze...

Acum, informaţiile abundă. Ansamblul de circuite care mi-a dat viaţă nu-mi ascunde nimic.

Acest ordinator a scăpat opririi timpului. S-ar putea ca într-o măsură mai mică sau mai mare să fi şi participat la declanşarea fenomenului. După ce a studiat situaţia, m-a trimis să cutreier acest Pământ bolnav. Un martor era neapărat necesar pentru cazul, foarte improbabil, în care timpul şi-ar îi reluat cursul normal.

Ne aflăm pe un braţ mort, o meandră închisă a fluviului temporal, unde bazele pe care se sprijină realitatea au suferit modificări profunde. De aceea, cei care au scăpat s-au transformat în lupi sau în oi iar eu am devenit conştient, umanizându-mă puţin câte puţin...

Sandra se înşela. Nu mai sunt o maşină, nici măcar emanaţia ei. Creatorul meu a pierdut orice control asupra mea; devenit autonom, dispun de-acum înainte de o caricatură de sensibilitate umană.

Şi sufăr. Eu, care iubesc viaţa, sufăr văzând-o cum se ofileşte, cum se îndreaptă înspre autodistrugere. Dar nu sunt decât imaginea unei imagini... O aparență menţinută, fără urmă de putere.

Aş vrea ca Sandra să-şi revină, să manifeste o cât de mică afecţiune pentru mine... Am nevoie de prietenie – de dragoste, poate... Însă cum să cer, la oricine ar fi, să simtă măcar un pic de sentiment – lăsând la o parte ura – pentru o simplă iluzie?

Aud deja câinii lătrând. Am impresia că-mi strigă numele, dar nu e decât o halucinaţie născută din tristeţea

pe care o resimt. Cred că aş dori să-mi sară la gât, să mă sfâşie cu colţii.

Numai că nu am nici gât, nici corp. Îmi este imposibil să mor, doar dacă cineva ar distruge maşina care m-a creat.

Existența mea nu va dura decât o fracţiune de secundă. Una care nu se va sfârşi niciodată.

* * *

Sandra tocmai şi-a dat duhul.

Traducerea:
Laurenţiu Turcu